

[H. C. Hansen.]

snarest må se at nå frem til den størst mulige stabilitet med hensyn til vores forsvarsudgifter. Det er uheldigt og evindeligt urovækkende, at vi hver tredje eller sjette måned skal have nye drøftelser og beslutninger om udvidelser af forsvaret. Jeg udtrykker håbet om, at det må være muligt at fastlægge en ordning, som i det væsentlige står urokket i en nærmere fastsat periode, medmindre ganske ekstraordinære forhold indtræder. Det er også den eneste måde, hvorpå vi kan tilvejebringe klart overblik over både byrder og byrdefordeling fremefter. Jeg mener at vide, at regeringen i princippet deler denne opfattelse, og jeg anmoder om, at man lægger sin politik og sine forhandlinger i den kommende tid til rette ud fra denne betragtning, så længe dette står i regeringens magt.

Idet jeg altså endnu en gang understreger mit partis tilslutning til gennemførelsen af den 18 måneders tjenestetid, som foreslås, og samtidig fremhæver, at vi må tage vort forbehold overfor de samlede økonomiske problemer, som vil følge af resultaterne af forhandlingerne i Paris og derefter herhjemme i det udenrigspolitiske nævn, tager mit parti de af ministrene fremsatte redegørelser til efterretning.

Aksel Larsen: Jeg kan berolige den højtærede udenrigsminister med, at der var ingen katastrofe sket. Hvis de 5 partier ikke havde stillet deres supplerende forespørgsel, som jeg er fuldstændig klar over at de har stillet af de årsager, jeg allerede har antydet, ellers havde de ikke gjort det, så havde vi naturligvis efter udenrigsministerens hjemkomst stillet en forespørgsel, som gjorde det formelt muligt for udenrigsministeren at komme ind på problemerne vedrørende NATO-møderne i Rom og Paris. Iøvrigt er vi nu af den mening, at det nok havde været muligt for de højtærede ministre at komme ind på det alligevel, selvom de kun havde haft kommunisternes forespørgsel at holde sig til.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg vedstår mine bemærkninger om, at jeg ikke forlanger, at statsministeren skal tage ordet i debatten, men at jeg naturligvis må erklære mig tilfreds med, at de to ministre, der har talt, finansministeren og udenrigsministeren, udtrykker regeringens syn på sagen. Jeg finder imidlertid ikke, at det er helt heldigt, at statsministeren glimrer ved sin fraværelse under en sådan debat. Det er muligt, det er et tilfælde, men det er i hvert fald et kedeligt tilfælde, at landets stats-

minister er fraværende ved en sådan debat, ligesom han også var fraværende, da man skulle stemme om den nye traktat vedrørende det såkaldte Grønlandsforsvar. . . . (Udenrigsministeren [Ole Bjørn Kraft]: Hørte det ærede medlem ikke, at statsministeren er syg?). . . . Jeg beder undskyldte, det hørte jeg ikke, for der blev holdt et mindre gruppemøde i venstre foran mig, da udenrigsministeren fremsatte disse bemærkninger, og jeg kunne ikke høre dem alle. Jeg beklager meget, at jeg har fremsat disse udtalelser, idet jeg ikke har vidst bedre.

Lad mig dernæst sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at det interesserer mig ikke så forfærdelig meget, om han og hans parti ikke er villig til at deltage i enhver forespørgselsdebat om udenrigspolitiske problemer, som måtte blive startet på det kommunistiske partis initiativ. Hovedsagen er, at man gør det. Sådan har det været hidtil — ganske vist i de fleste tilfælde på den måde, at man har forsøgt, om jeg så må sige, at stjæle oppositionens torden ved som forsinket lyn at komme med en anden udenrigspolitisk forespørgsel —, men det, der er hovedsagen, er jo, at vi får debatten. Det er ikke nok at henviser til, at vi havde udenrigspolitisk debat i oktober. Der er siden oktober sket så uendelig meget, at det i allerhøjeste grad er nødvendigt, at folketinget påny får lejlighed til at beskæftige sig med disse spørgsmål.

Dernæst i anledning af den højtærede udenrigsministers tale. Udenrigsministeren konstaterede til indledning, at vi lever i en tilstand af halv fred og halv krig, og det er et af de punkter i talen, jeg kan erklære mig enig i. Men så tilføjede udenrigsministeren, at målet for den politik, som de lande, der virkelig vil frihed og fred, skal føre, må være at bringe denne tilstand til ophør. Jeg mener, at formålet for alle lande burde være at bringe denne tilstand til ophør, men når ministeren selv begrænser det, må det jo dække hans opfattelse. Jeg vil imidlertid gøre ham opmærksom på, at hans opfattelse af, i hvilke lande der hersker frihed og i hvilke lande der ønskes fred, ikke er rigtig. Ministeren siger, at den første vej til at bringe denne halve krigstilstand til ophør er at få tilvejebragt en kontakt, en forhandlingsmulighed. Deri er jeg enig, men man tilvejebringer ikke en kontakt eller en forhandlingsmulighed, når man længst muligt og kraftigst muligt modsætter sig forhandlinger om fredelig afspænding, når man længst muligt modsætter sig, at det kommer til en fredelig ordning i Korea, når man modsætter sig forsøgene på at nå til i det mindste en nedrust-